

РЕШЕНИЕ

№ 230

гр. Шумен, 04.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН, СЪСТАВ I, в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мирослав Г. Маринов

Членове: Ралица Ив. ХаджиИ.а
Йордан В. Димов

при участието на секретаря С. Й. Методиева
като разгледа докладваното от Ралица Ив. ХаджиИ.а Въззивно гражданско дело № 20223600500247 по описа за 2022 година

Производство по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение №301 от 18.04.2022г. по гр.дело № 2751/2021г., ШРС е осъдил Н. С. С. да заплати на „МБАЛ - Шумен“ АД, на основание чл. 234 КТ вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, , сумата 10615.36 лв., представляваща разходи извършени от ищеца за повишаване квалификацията на ответника, поради частично неизпълнение от страна на ответника на задължението да работи при ищеца за срок от 5 години след придобиване на специалност „Кардиология“, мораторна лихва върху сумата от 10 615.36 лв., за периода от 05.05.2020 г. до 12.10.2021 г. в размер на 1551.02лв., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на исковата молба - 14.10.2021 г. до окончателното ѝ изплащане , като за разликата до пълния предявен размер от 12 767.06 лв., съответно 1865.41лв., претенциите са отхвърлени. Присъдени са и следващите се разноски.

Решението е обжалвано от ответната страна в осъдителната част/непрецизно е посочено, че решението е обжалвано изцяло/. Сочи, че съдът се бил произнесъл по нередовна искова молба. В хода на първоинстанционното производство не били представени първичните счетоводни документи, касаещи разходите направени от ищеца за практическото обучение на ответника в МБАЛ –Шумен за сумата 8025лв.. Липсвало и въведено твърдение по какъв критерий е формирана сумата от 255лв.месежно за периода на практическото обучение, включено ли е в същата възнаграждението за ползван служебен отпуск и осигуровки, платени във връзка с ползването му, осигуровките, платени за сметка на работодателя от 20.02.2015г.-24.01.2018г., направени във връзка с трудовите възнаграждения на ответника. Към размера на дължимата сума, съдът недопустимо бил прибавил и сумата, платена от

работодателя за ползван служебен отпуск за явяване на държавен изпит в размер на 1705.37лв.. Тази сума нито била претедирана от ищеца, нито произтичала от поетите от ответника задължения. Неправилен бил и изводът на съда, че споразумението от 20.02.2015г. се явявало договор по смисъла на чл.234, ал.1 от КТ. Първоинстанционният съд не бил обсъдил възраженията на ответника, че след придобиване на специалност на 01.01.2020г., трудовото правоотношение между страните по делото не било възникнало по вина на ищеца. Не бил обсъдил и разминаването от 4 месеца в индивидуалния учебен план на ответника. Неправилен се явявал и изводът на съда, че на ответника не му е отказано използването на отпуск, независимо дали редовен или за обучение, както и изводът, че дължимата лихва се следвала от 04.05.2020г.-датата на връчване на ответника на поканата за плащане на уговорената неустойка от 20000лв., тъй като с поканата ответникът бил поканен да заплати неустойка, която сума била различна от търсеното с исковата молба обезщетение, като размерът ѝ бил два пъти по-голям. Моли решението да бъде отменено в атакуваната част и вместо него постановено друго, с което заявените претенции бъдат изцяло отхвърлени.

В останалата, необжалвана част, решението е влязло в законна сила.

Въззиваемата страна оспорва жалбата и моли решението на първоинстанционния съд в обжалваната част да бъде оставено в сила.

Въззивната жалба е подадена в срок , от надлежна страна, при наличие на правен интерес, поради което се явява **процесуално допустима**.

Шуменският окръжен съд, след като обсъди доводите, изложени в жалбата, становищата на страните и прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Между страните е сключен трудов договор № 25/19.02.2015г. по силата на който ответникът е встъпил в трудово правоотношение с ищеца на длъжността „Лекар, специализант - специалност „Кардиология“, II вътрешно отделение - база за обучение“ до датата на придобиване права на специалист, но не по-късно от една година от допускане до държавен изпит, като е договорено основно месечно възнаграждение в размер на 884лв., пълно работно време - 8 часа, основен платен годишен отпуск по реда на чл. 155 КТ в размер на 20 работни дни, както и по-голям размер платен годишен отпуск съгласно чл. 156а КТ и регламентиран в КТД, при договорен срок на предизвестие по реда на чл. 326 КТ.

На следващия ден -20.02.2015 г. страните сключили споразумение, по силата на което служителят Н. С. С. се задължил да се обучава /практически и теоретично/ и да придобие специалност „Кардиология“ в МУ - Варна, като практическото обучение следвало да се провежда в базата на специализацията на „МБАЛ-Шумен“ АД, а теоретичното - в МУ Варна. Задължил се също да продължи да работи в „МБАЛ - Шумен“ АД за срок от 5 /пет/ години, считано от датата на придобиване на специалността – чл. 2, като ако не завърши обучението поради зависещи от него причини или прекрати трудовия си договор преди изтичане на този срок, съгласно чл.4, дължи обезщетение в размер на 20 000лв..

Със заповед № 45/20.02.2015г. на ответника-специализант е определен ръководител - д-р П.И.В. – началник II вътрешно отделение, като бил изготвен „Индивидуален план за обучение за придобиване на специалност „Кардиология““, съгласно утвърдена единна учебна програма по Наредба № 1/2015 г. на МЗ. В справка от 25.08.2020г., се установяват модулите, структурите, продължителността и периодите за изпълнение на индивидуалния учебен план на ответника, като част от практическото обучение било проведено от ищцовото дружество, което съгласно заповед на МЗ № РД-17-74/03.06.2016г. е акредитирано за срок от четири години за практическо обучение по различни специалности в това число и за следдипломно обучение на магистър – лекари за придобиване на специалност „Кардиология“ – т. 3.3.

Съгласно допълнителното споразумение от 04.01.2016г., допълнително споразумение от 29.12.2017г., допълнително споразумение от 30.12.2019г. и допълнително споразумение от 28.02.2020г., основното месечно трудово възнаграждение на ответника е увеличавано на 950лв., съответно на 987лв., 1300лв. и 1375лв.. С допълнителното споразумение от 30.12.2019г. срокът на трудовия договор е променен на такъв „за неопределен време“, а ответникът е приел да изпълнява длъжността „лекар, Кардиология във II вътрешно отделение“.

Видно от представената по делото служебна бележка от 26.05.2020г., издадена от „МБАЛ-Шумен“ АД-гр.Шумен, за периода 20.02.2015 г. до 31.12.2019г., на ответника е начислено брутно възнаграждение и СБКО в общ размер на 74 604,78 лв., съответно същият е получил нетно възнаграждение в размер на 58171.95лв..

Съгласно отразеното в договор от 01.02.2017г., „МБАЛ - Шумен“ АД възложило на „МБАЛ „Света Марина“ ЕАД - гр. Варна, за срок от една година, практическото обучение на специализанта Н. С. С. по раздели или модули от учебната програма по специалностите, които не могат да бъдат изпълнени в лечебното заведение на възложителя, за което последният се задължил да плати месечно възнаграждение в размер на 50 % от актуалната към периода на провежданото обучение месечна минимална работна заплата.

С допълнително споразумение между „МБАЛ - Шумен“ АД и „МБАЛ „Света Марина“ ЕАД-гр.Варна, периодът на обучение по модул „Ехокардиография“ на ответника бил продължен с пет месеца /от 19.02.2018 г. до 19.07.2018 г./, като договореното възнаграждение за целия период възлиза на 1 275лв., изплатено съгласно фактура №4000009389/26.02.2018г. и платежно нареждане, на УМБАЛ „Света Марина“ ЕАД, за обучение на д-р Н. С., от ищеца. С допълнително споразумение между „МБАЛ - Шумен“ АД и „МБАЛ „Света Марина“ ЕАД - гр. Варна към договор за практическото обучение на специализанта Н. С. С. периодът на обучение по модул „Ехокардиостимулация“ бил продължен с един месец /от 30.07.2018 г. до 30.08.2018 г./, като възнаграждението за целия период възлиза на 255лв., изплатено съгласно Фактура №4000010514/05.10.2018г. и платежно нареждане. С допълнително споразумение между „МБАЛ - Шумен“ АД и „МБАЛ „Света Марина“ ЕАД-гр. Варна към договор за практическото обучение на специализанта Н. С. С. периодът на обучение по модул „Инвазивна кардиология“ бил

продължен с три месеца /от 07.09.2018 г. до 07.12.2018 г./, като възнаграждението за целия период- 765лв. било изплатено, съгласно фактура 4000010767/20.11.2018г. и платежно нареждане, от ищеца. С допълнително споразумение между „МБАЛ - Шумен“ АД и „МБАЛ „Света Марина“ ЕАД-гр. Варна към договор за практическото обучение на специализанта Н. С. С., периодът на обучение по модул „Кардиохирургия“ бил продължен с два месеца /от 12.12.2018 г. до 12.02.2019 г./, като възнаграждението за период от 12.12.2018 г. до 31.12.2018г. - 164.52лв., за период от 01.01.2019 г. до 12.02.2019 г. - 400.00лв., било изплатено съгласно фактура №4000011143/28.01.2019г. и платежно нареждане.

С допълнително споразумение от 13.03.2019 г. към договор № 142/15.09.2018г., „МБАЛ - Шумен“ АД възложило на „МБАЛ „Национална кардиологична болница“ ЕАД-гр. София да проведе за период два месеца - от 18.03.2019 г. до 18.05.2019г., практическото обучение на специализанта Н. С. С. по модул „Електро физиология“, като се задължил да плати сумата 216.00лв., която сума била изплатена съгласно фактура №*****/31.05.2019г. и платежно нареждане.

Видно от отразеното в молба от 19.08.2019г. и молба от 24.09.2019г., на ответника били разрешени отсъствия за явяване на държавен изпит - от 16.09.2019 г. до 30.09.2019 г. – 10 дни и от 01.10.2019 г. до 28.10.2019 г. – 20 дни.

Съгласно справка /л.41/ за периода 16.09.2019г. до 28.10.2019г. от работодателя на С. е изплатена сумата 1705.37лв., от която 1432.84 лева – възнаграждение и 272.53 лева - осигурителни вноски.

По делото е представено и уверение изх. № 106-3022/17.12.2019 г. по описа на Медицински университет – Варна, за успешно издържан от ответника, на 04 и 05.12.2019г., изпит за специалност „Кардиология“ и придобити права, счтано от 01.01.2020г.

С предизвестие вх №1135/01.04.2020г., ответникът уведомил МБАЛ - Шумен АД, на основание чл. 326 КТ, че след изтичане на договорения /или законовия/ срок от 30 дни, прекратява трудовото правоотношение.

С покана от 04.05.2020г., във връзка с отправеното предизвестие за прекратяване на трудовото правоотношение, ищецът е поканил ответника в срок до 11.05.2020г. да плати обезщетение от 20 000 лв.. Отразен е отказ за получаването ѝ от ответника, удостоверен с подписи на двама свидетели.

В хода на производството С. е представил касов бон от 05.04.2020г. за закупен предпазен шлем за многократна употреба на стойност 20.50лв., платежно нареждане от 12.04.2019г. за преведена от Н. С. С. на МУ – Варна сума в размер на 31.73 лв., с посочено основание „теоретично обучение, специализация по кардиология“; за стандартна хирургична престилка и калцуни за еднократна употреба на обща стойност 64 лв. пратени от „Медикалпарк“ ЕООД и предадени на Н. С. в офис на „Еконт“ и работни месечни графици.

Съгласно показанията на свидетелите д-р М.А. и д-р Н.Т. ръководител на специализацията на ответника била д-р П.П. - кардиолог и завеждащ кардиологично

отделение, а обучаващи били д-р М.С. и д-р Н. Получената от него теоретична и практическа подготовка била много добра. С. бил уважаван от колегите си, възпитан и коректен. Заявяват, че на работещите лекари при ответното дружество не им се е налагало сами да си купува лични предпазни средства във връзка с Ковид пандемията, като свид.Т. твърди, че на ответника не му е отказвано ползването на отпуск независимо дали редовен или за обучение. Съгласно показанията на свидетелят д-р Х.Д.Д., който също е бил специализант при ответника, по време на обучението не му е отказван отпуск, било то ученически или редовен.

Свидетелката Гр.С.а /съпруга на ответника/ сочи, че по време на специализацията, на съпруга ѝ не било разрешавано ползването на ученически отпуск, а само редовен платен годишен отпуск, поради която причина той не можел да ползва отпуск, за да почива през лятото, с което ощетявал семейството си. Соци също, че по време на пандемията му се налагало сам да си купува лични предпазни средства.

Според заключението на допуснатата по делото ССЕ, в периода от 20.02.2015г. до 01.05.2020г. ищцовото дружество е платило на ответника брутно трудово възнаграждение, плюс суми за СБКО, в размер на 84 821.52, от които лични осигурителни вноски и ДДФЛ в размер на 18 496.81 лева и получена нетна сума от 66 441.31лв.. Общата сума платена за обучението на ответника от ищцовото дружество към трети лица била в размер на 3058,83 лв., от които 216 лв. към Национална кардиологична болница София и 2842.83лв. към УМБАЛ „Св. Марина“-гр. Варна, като за определяне на разходите била ползвана методика съобразно Наредба № 1/22.01.2015 г. за придобиване на специалност в системата на здравеопазването. Общата продължителността на проведеното обучение само в МБАЛ Шумен била 35 месеца, като за целия период от 20.05.2015 г. до 24.01.2018 г. дължимата от ответника на ищцовото дружество сума за практическото обучение е в размер на 6 609.16лв., но според заключението в договора между страните липсвала сума или методика за определяне на стойността на месечното обучение проведено от работодателя. Размерът на законната лихва за периода от 05.05.2020 г. до 12.10.2021 г. върху сумата от 6609.16лв. и платената на трети лица сума в размер на 3 058.83лв. за проведеното практическо обучение на д-р Н. С. С. била в размер на 1388.43лв., изчислена на годишна база от 360 дни.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните изводи:

Предмет на производството са претенции за заплащане на суми за неизпълнение на задължение по договор по реда на чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 234 КТ и по чл. 86 ЗЗД – ищецът твърди поето от ответника едностранно задължение да му заплати обезщетение в размер на частично направените от дружеството разходи за обучението му/ платена за практическото обучение на ответника от ищцовото дружество на трети лица, стойността на извършеното от ищеца обучение на ответника и изплатената от дружеството на ответника сума за ползван отпуск за явяване на изпит/, в случай, че трудовото правоотношение се прекрати по негово желание преди изтичане на петгодишен срок, и поради настъпването на именно тази хипотеза, претендира съответните суми и лихви върху тях.

Не е спорно между страните, че са били в трудово правоотношение, прекратено

едностранно от ответника с писмено предизвестие/съгласно чл.326 от КТ/. Не е спорно и наличието на постигнато между тях споразумение от 20.02.2015 г., по силата на което ответникът се задължил да се обучава /практически и теоретично/ и да придобие специалност „Кардиология“ в МУ - Варна, както и да продължи да работи в „МБАЛ - Шумен“ АД за срок от пет години, считано от датата на придобиване на специалността, като ако не завърши обучението поради зависещи от него причини или прекрати трудовия си договор преди изтичане на този срок, дължи обезщетение в размер на 20 000лв..

За срока на специализацията ответникът е бил обучаван за придобиване на специалност и е придобил такава, като в подкрепа на това са представените по делото-заповед № 45/20.02.2015г. за определяне ръководител на специализанта, утвърдена единна учебна програма по Наредба № 1/2015 г. на МЗ, справка за модулите, структурите, продължителността и периодите за изпълнение на индивидуалния учебен план на ответника, както и уверение изх. № 106-3022/17.12.2019г. по описа на Медицински университет – Варна, за успешно издържан от ответника, на 04 и 05.12.2019г., изпит за специалност „Кардиология“ .

Представените документи за осъществени плащания и заключението на назначената ССЕ, които не са оспорени от ответника, както и безспорно установеното обстоятелство, че касаторът е бил участник и успешно е завършил посоченото обучение, налагат извода, че са установени задължителните елементи на договора по чл. 234 КТ.

Неоснователно се явява възражението на жалбоподателя, че споразумението от 20.02.2015г. не се явявало договор по смисъла на чл.234, ал.1 от КТ.

Със съгласието и участието си в съответното обучение за придобиване на специалност, С. е изразил волята си да придобие съответната специалност и страните са постигнали съгласие относно мястото, формата и времето на обучението, както и за финансовите условия/договорено е изплащането на обезщетение при неизпълнение на задължението за работа при работодателя в родължение на пет години/. Договорът по чл. 234, ал. 1 КТ има характер на трудов, но писмената му форма не е въздигната от закона в условие за действителност, поради което задължителните елементи на договора могат да бъдат установявани с всички допустими доказателствени средства. Съгласно чл. 234, ал. 3 КТ страните могат да договарят отговорност при неизпълнение на поетото от работника задължение да работи при работодателя за определен срок. Размерът на обезщетението при неизпълнение на договора от страна на обучавания не е уреден по императивен начин, като във всеки конкретен случай договорът следва да се тълкува по правилото на чл. 20 ЗЗД, като се търси действителната воля на страните и клаузите се схващат в смисъла, който най-пълно съответства на целта на договора, обичаите в практиката и добросъвестността.

Съгласно константната практика на ВКС /решение № 326 по гр.д. № 706/ 2009г., IVг.о., по изпълнението на договора по чл. 234, ал. 1 КТ и последиците от него, са приложими общите правила за договорите и гражданският закон е приложим относно отговорността при неизпълнение.

По делото се установи също, че ответникът е прекратил трудовото си правотношение с

ответника едностранно-с писмено предизвестие, преди изтичане на уговорения в чл.2 от споразумението срок, поради което и са налице предпоставките за ангажиране на отговорността му. Законът изхожда от предположението, че облагите получени от работодателя за уговорения срок, компенсират неговите разходи по обучението на работника или служителя. Безспорно неизпълнението на задължението за престоиране на труд в рамките на допустимия от закона 5-годишен срок, създава трудности и неудобства за работодателя, инвестирал време и средства за обучение на служителя, които следва да бъдат обезщетени.

В случая ищецът претендира заплащане на обезщетение не в пълния уговорен размер, а само съобразно направените от него разходи / платена за практическото обучение на ответника от ищцовото дружество на трети лица, стойността на извършеното от ищеца обучение на ответника и изплатената от дружеството на ответника сума за ползван отпуск за явяване на изпит/.

Съгласно чл. 1, т. 2 от споразумението, договорено е практическото обучение да се проведе в базата на специализацията – МБАЛ Шумен, а теоретичното-в МУ-Варна. Не е налице спор, а и съгласно заповед №РД-17-74/03.06.2016г. на МЗ, ищцовото дружество е акредитирано за срок от четири години да провежда практическо обучение по различни специалности в това число и за следдипломно обучение на магистър – лекари за придобиване на специалност „Кардиология“. Съгласно чл. 11 от трудовия договор с ответника, за частите от учебната програма, които базата за обучение на „МБАЛ - Шумен“ АД не може да проведе и за теоретичното обучение, работодателят се задължил да осигури присъствието на специализанта в друго лечебно заведение.

Съгласно представените по делото фактури и платежни нареждания, както и заключението на ССЕ, общата сума платена за практическото обучение на ответника от ищцовото дружество на трети лица възлиза на 3 058.83 лв./216лв. към Национална кардиологична болница-София и 2 842.83лв. към УМБАЛ„Св. Марина“-гр. Варна/, като за определяне на разходите е ползвана методика съобразно Наредба № 1/22.01.2015 г. за придобиване на специалност в системата на здравеопазването. За целия период от 20.02.2015г. до 24.01.2018г., следва да се приложи същата наредба за определяне на разходите в договора за обучението на С. проведено в базата на „УМБАЛ -Шумен“, или дължимата от ответника за периода 20.02.2015г.-24.01.2018г. сума е в размер на 6 609.16лв.. Действително, в случая в подписаното между страните споразумение липсва сума или методика за определяне стойността на разходите за практическото обучение проведено в базата на специализацията – МБАЛ Шумен, но следва да намери приложение Наредба № 1/22.01.2015г.. за придобиване на специалност в системата на здравеопазването, като същата е използвана за определяне на разходите в договора за обучението д-р Н. С. С. в „УМБАЛ - Света Марина“ ЕАД-гр. Варна. Както бе посочено по-горе, целта на уговореното обезщетение е да компенсира работодателят във връзка със създадените му трудности и неудобства, инвестираният време и средства за обучение на служителя, а такива безспорно са направени от работодателя. Поради липса на конкретизация, следва да се изходи от целта

на договора, обичаите в практиката и добросъвестността.

Няма как по отношение на този разход да има налични първични счетоводни документи, доколкото същият касае извършеното от самото ответно лечебно заведение обучение на ответника. В размера не са включени възнаграждението за ползван служебен отпуск и осигуровки, платени във връзка с ползването му, осигуровките, платени за сметка на работодателя от 20.02.2015г.-24.01.2018г., направени във връзка с трудовите възнаграждения на ответника, защото претендираната сума не обхваща размер на изплатени на ответника възнаграждения. Към размера на разходите следва да се прибави и сумата от 1 705,37лв./1 432.84лв. – възнаграждение и 272.53лв. - осигурителни вноски/, платената от работодателя за периода на разрешен отпуск за явяване на държавен изпит от 16.09.2019г. до 28.10.2019г..

Или общата сума на разходите, направени ищеца за обучение на ответника възлизат на 11 373.36 лв.. От тази сума следва да се приспадне сумата 758.22лв. пропорционална на отработените от ответника 4 месеца, или отговорността му следва да бъде ангажирана за сума в размер на 10 615.14 лв..

Що се касае до възражението, че към размера на дължимата сума, съдът недопустимо бил прибавил и сумата, платена от работодателя за ползван служебен отпуск за явяване на държавен изпит в размер на 1705.37лв., доколкото тази сума нито била претедирана от ищеца, нито произтичала от поетите от ответника задължения, следва да се отбележи, че действително, налице е бил недостатък на исковата молба/грешка при сбиране елементите, формиращи размера на претендираното обезщетение/, но същият е бил отстранен с отговора на въззивната жалба/ищецът е заявил изрично, че претендира и размера на изплатената сума за отпуск за явяване на държавен изпит/.

Следва да се посочи, че уговореното със споразумението обезщетение е в размер по-висок от претендираната сума.

Върху сочената сума се дължи и заплащане на мораторна лихва, считано от датата сочена в поканата - 11.05.2020г., до 12.10.2021г., в размер на 1533.29лв./с оглед липсата на заключение досежно размерът, същият бе определен от съда на основание чл.162 от ГПК, с помощта на компютърна програма/.. С покана от 04.05.2020г., ищецът е поканил ответника в срок до 11.05.2020 г. да плати обезщетение от 20 000лв., в обхвата на което попадат претендираните суми във връзка с направените разходи за обучението му.

В останалата част над сумата от 1533.29лв. до пълния предявен размер от 1865.41лв., акцесорната претенция се явява неоснователна и недоказана и следва да бъде отхвърлена.

Настоящата инстанция намира за неоснователно изложеното във въззивната жалба възражение, че първоинстанционният съд се бил произнесъл по нередовна искова молба-ищецът претендирал направени от него разходи за практическо обучение на ответника, които следвало да се докажат с надлежни документи за заплащането им, а такива не били събрани. Исковата молба е редовна, отговаря на изискванията на чл.127 и чл.128 от ГПК. Изложените в обстоятелствената ѝ част твърдения кореспондират със заявления петитум. Въпросът, събрани ли са доказателства в подкрепа на изложените в същата твърдени, е

такъв по съществото на спора и не касае редовността на исковата молба.

Не рефлектира върху извода на съда за основателността на претенцията в сочения размер и изложеното в жалбата оплакване, че след придобиване на специалност на 01.01.2020г., трудовото правоотношение между страните по делото не било възникнало по вина на ищеца. Напротив, както бе посочено по-горе с допълнително споразумение от 30.12.2019г. срокът на трудовия договор на ответника е променен на такъв „за неопределено време“, като последният е приел да изпълнява длъжността „лекар, кардиология във II вътрешно отделение“, като именно по възникналото трудово правоотношение ответникът е престирал труд до едностранното му прекратяване от негова страна с предизвестие вх №1135/01.04.2020г.. Липсва логика да се заявява прекратяване на правоотношение, което не е било възникнало.

Що се касае до твърдението за наличие на разминаване от 4 месеца в индивидуалния учебен план на ответника, то не се констатира такова. Сочените в индивидуалния план за обучение периода съвпадат със сочения брой месеци. Вещото лице по назначената ССЕ е изчислило следващата се сума за обучение за период обучение в базата на ищеца от 20.05.2015г.-24.01.2018г. , а не на база брой месеци. Касае до техническа грешка досежно изписване началния момент на обучението-вместо 20.02.2015г. е изписано 20.05.2015г./виж индивидуалния план за обучение/, възпроизведена и в представената справка/съгласно чл.12 от Наредба № 1/22.01.2015г. за придобиване на специалност в системата на здравеопазването, обучението за придобиване на клинична специалност започва от датата на постъпване на специализанта на работа в случаите по чл. 11, ал. 1, т. 1 или датата, посочена в договора или заповедта по чл. 11, ал. 1, т. 2 и 3, чл. 11, ал. 4 или 5 или чл. 13, ал. 3/. Това процедиране е довело да изчисляване размера в ущърб на болничното заведение/не е изчислен размера от 20.02 до 20.05.2015г./, не и на ответника, и доколкото не е налице депозирана въззивна жалба от ищцовата страна срещу решението в отхвърлителната част, то разглеждането на същото се явява безпредметно.

Не се установи и твърдяното изпълнение от страна на кредитора-на ответника да му е отказано използването на отпуск, независимо дали редовен или за обучение.

Видно от депозираните молби за предоставяне на отпуск от страна на ответника, такъв му е бил предоставен, като липсват молби с отразен отказ. Не би могла да се възприеме тезата на С., че ищецът го бил възпрепятствал да присъства на модулите по утвърдената учебна програма, с което нарушил т.11 от трудовия договор. Доказателства за такова възпрепятстване не са ангажирани, а дори да е налице такова изпълнение, то не е по процесното споразумение, имащо характера на договор по чл.234 от КТ. Ответникът е преминал успешно обучението си във връзка с придобиване на специалност и е придобил такава след успешно положен изпит. Не се установи и причина за прекратяване на трудовото правоотношение с ответника да е непредоставянето на защитно облекло по време на пандемията. В предизвестията до работодателя такова отразяване липсва, а и съгласно показанията на свид.М.А. и Н.Т. на работещите лекари в ответното лечебно заведение не им се е налагало сами да си купува лични предпазни средства във връзка с Ковид

пандемията.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че решението на първоинстанционния съд следва да бъде отменено само в частта, с която ответникът е осъден да заплати на ищцовата страна мораторна лихва върху сумата от 10 615.14лв. за периода 05.05.2020г.-12.10.2021г., в размера над 1533.29лв. до 1551.02лв.. В останалата обжалвана част, с която по иска с правно основание чл.79 от ЗЗД вр. с чл.234 от КТ ответникът е осъден да заплати на ищцовото дружество сумата от 10615.14лв., съответно присъдена е мораторна лихва в размер на 1533.29лв., решението се явява правилно и следва да бъде потвърдено. Решението следва да бъде коригирано и в частта касателно присъдените разноски.

В необжалваната част, решението е влязло в законна сила.

На основание чл.78 от ГПК, жалбоподателят следва да заплати на въззиваемата страна деловодни разноски пред въззивната инстанция, съобразно изхода на спора, в размер на 1018.50лв., а въззиваемата следва да заплати на жалбоподателя разноски пред въззивната инстанция в размер на 0.37лв. и доплати такива за първа инстанция в размер на 1.74лв..

Водим от горното и на основание чл.271, ал.1 от ГПК, Шуменският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА решение №301 от 18.04.2022г. по гр.дело №2751/2021г. на ШРС в частта, с която Н. С. С. е осъден да заплати на „МБАЛ - Шумен“ АД, на основание чл. 86 от ЗЗД, мораторна лихва за периода от 05.05.2020 г. до 12.10.2021г., в размера над 1533.29лв. до 1551.02лв., както и в частта, с която С. е осъден да заплати на ищцовото дружество деловодни разноски в размера над 2069.78лв. до 2073.09лв., като вместо това в тази част постановява:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „МБАЛ - Шумен“ АД, с ЕИК 127521092, седалище и адрес на управление: гр. Шумен, ул. „.....в“ № 63 срещу Н. С. С., с ЕГН *****, и постоянен адрес: гр. Шумен, бул. „..... № 9, вх. 2, ет. 5, ап. 33, иск с правно основание чл.86 от ЗЗД, за заплащане на мораторна лихва за периода от 05.05.2020 г. до 12.10.2021г., в размера над 1533.29лв. до 1551.02лв..

ПОТВЪРЖДАВА решението в частта, с която Н. С. С. е осъден да заплати на „МБАЛ - Шумен“ АД, на основание чл.79 от ЗЗД вр. с чл.234 от КТ сума в размер на 10 615.14 лв., представляваща обезщетение за извършени разходи с оглед повишаване квалификацията на ответника, поради частично неизпълнение от страна на ответника на задължението да работи при ищеца за срок от 5 години след придобиване на специалност „Кардиология“, мораторна лихва за периода от 05.05.2020 г. до 12.10.2021г. в размер на 15 33.29лв., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на исковата молба - 14.10.2021 г. до окончателното ѝ изплащане.

В останалата, необжалвана част, решението е влязло в законна сила.

ОСЪЖДА Н. С. С. да заплати на „МБАЛ - Шумен“-гр.Шумен сумата 1018.50лв.-

направени деловодни разноси пред въззивната инстанция.

ОСЪЖДА „МБАЛ - Шумен“-гр.Шумен да заплати на Н. С. С. 0.37лв.- деловодни разноси пред въззивната инстанция и доплати такива за първа инстанция в размер на 1.74лв..

Решението подлежи на обжалване пред ВКС на РБългария в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____